

[Tholstrup.]

sen om, at den økonomiske situation i øjeblikket er så uafklaret, at det efter regeringens opfattelse vil være udelukket nu at afgøre, om forholdene til næste år gør det muligt at afskaffe eller nedsætte afgiften. Jeg vil gerne spørge: Venter man en klaring? Giver den førte politik eller de gamle partiers program sådanne udsigter, at dette kan tages alvorligt? Hvilke forudsætninger skal være tilstede, før man kan sige, at den økonomiske situation er afklaret i øjeblikket? Er det ikke temmelig tom snak at fortsætte med at fremsætte udtalelser om, at ingen er i stand til at overse den øjeblikkelige situation, og at man derfor ikke kan foretage sig noget? Hvornår bliver det sådan, at man kan overse den? Hvornår bliver den økonomiske situation bedre? Vil den blive bedre, hvis socialdemokratiet får lov at gennemføre sit program, som vi kender det fra „Fremtidens Danmark“, socialdemokratiets ønskeprogram, eller vil den blive bedre med den kompromis- og lappepolitik, som har været ført gennem årene? Er det ikke sådan, for at sige det med rene ord, at det udsættes på ubestemt tid, eller at man helt har opgivet at få sådanne økonomiske forhold her i landet, at vi kan få virkelig liberalistiske tilstande, hvorunder vi kan handle frit, så vi kan ophæve love som denne? Jeg mener, vi må regne med, at tiderne er, som de er, de bliver hverken væsentligt bedre eller væsentligt dårligere, de svinger lidt op og ned. Vi kan forbedre vilkårene, hvis vi gennemfører den liberalistiske politik, som de vestlige lande i almindelighed bekender sig til, men ikke med den planøkonomi, som man her er i gang med at anvende.

Finansministeren (Kampmann): Jeg må begynde med at minde det ærede medlem hr. Tholstrup om, at vi ikke er begyndt på den afsluttende storpolitiske debat endnu; det sker først i næste uge.

Iøvrigt må jeg takke for den almindelige tilslutning til lovforslaget. Jeg forstår, at

der til §§ 1—7 faktisk er tilslutning fra næsten alle sider, og det er jeg glad for.

Jeg forstod på det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, at det ærede medlem ønskede at diskutere kreditfristen, og der kan jo siges meget om, hvor lang kreditfristen bør være. Jeg vil dog gøre opmærksom på, at jo længere vi gør den, jo længere varer det, inden pengene kommer ind i statskassen; derfor bliver der ved overgang til en endnu længere kreditfrist, end vi har i dag, om jeg så må sige, et hul i indtægterne.

Derimod var der ikke så omfattende en tilslutning, men dog, såvidt jeg forstod, flertal for § 8, måske dog ikke helt i den formulering, den har fået. Jeg forstår ikke rigtig den ophidselse, der er kommet til udtryk på dette punkt; jeg forstår specielt ikke, at det ærede medlem hr. Weikop ikke gav udtryk for nogen taknemlighed for, at dette lovforslag dog søger at løse det problem, han så stærkt har draget frem her i tinget; at så løsningen måske ikke helt er faldet ud, som det ærede medlem havde tænkt sig, da han rejste sagen, er noget andet. Oprindeligt drejede det sig om en omlægning fra engros- til detailledet; det er forladt i udvalget, og det er jeg taknemlig for. Derefter har det drejet sig om det ganske konkrete problem allerede nu, før folketinget tager ferie, at få gennemført en sådan aftrapningsordning for denne afgift, at tekstilindustrien — der er tænkt på både industriens interesser og fagforbundenes interesser — var klar over, hvorledes afviklingen skulle finde sted, således at køb og produktion ikke gik i stå fra sommeren indtil næste forår. Det var dette, som forbundsformand Holger Hansen talte om i Herning. Jeg har ikke noget imod, at det ærede medlem hr. Weikop citerer forbundsformanden her, men jeg tror ikke, det ærede medlem skal lægge mere i ordene end dette, at man har krævet at få besked; og det får man ved gennemførelsen af dette lovforslag.

Det ærede medlem hr. Weikop siger, at en gennemførelse jo vil medføre, at vi vil